

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Товариство з обмеженою відповідальністю „ФК ГАМБИТ“ (далі – Товариство) в особі директора Ігнат'єва Євгена Володимировича – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) приписи частин третьої, четвертої статті 5 Господарського процесуального кодексу України від 6 листопада 1991 року № 1798–ХІІ (далі – ГПК України), якими встановлено, зокрема, що *єдиним способом захисту прав осіб, які є (були) учасниками банку і права та інтереси яких були порушені внаслідок виведення неплатоспроможного банку з ринку або ліквідації банку є відшкодування завданої шкоди у грошовій формі; підпункту 1 пункту 5 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізмів регулювання банківської діяльності“ від 13 травня 2020 року № 590–ІХ (далі – Закон № 590) (які є аналогічними за змістом приписам частин третьої, четвертої статті 5 ГПК України, оскільки ними було доповнено статтю 5 ГПК України відповідними частинами); пункту 7 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 590, згідно з якими: „Судові провадження в господарських справах за позовом учасника та/або колишнього учасника банку про захист прав або інтересів, які були порушені внаслідок виведення банку з ринку на підставі протиправного (незаконного) індивідуального акта Національного банку України, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, рішення Кабінету Міністрів України, судовий розгляд яких станом на день набрання чинності цим Законом не завершений у судах першої, апеляційної або касаційної інстанцій шляхом ухвалення рішення (ухвали, постанови), у разі невідповідності обраних позивачем способів захисту вимогам частин третьої, четвертої статті 5 Господарського процесуального кодексу України підлягають закриттю у відповідній частині судом, який розглядає справу“.*

Автор клопотання вважає, що оспорювані приписи обмежують право особи на ефективний судовий захист порушених прав (включаючи право власності акціонерів в аспекті Закону України „Про банки і банківську діяльність“ від 7 грудня 2000 року № 2121–ІІІ), унеможливають реалізацію/відновлення порушеного права приватної власності, порушують право особи на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – касаційного оскарження судового рішення; призводять до звуження існуючих прав громадян та до втручання законодавчої гілки влади у діяльність судів та суддів; порушують засади рівності всіх учасників судового процесу, а також не відповідають принципам верховенства права та недопустимості зворотної дії закону у часі.